

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/16/2012
Identifikačné číslo spisu:	5011200861
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5011200861.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: Stavebné bytové družstvo Liptovský Mikuláš, Kollárova 3588, Liptovský Mikuláš, IČO: 00 222 011, v zastúpení JUDr. Janou Čončolovou, advokátkou, Štúrova 17, Liptovský Mikuláš, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, poštový priečinok 29, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0054/99/2011 zo dňa 18. júla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 21S/59/2011-30 zo dňa 1. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/59/2011-30 zo dňa 1. februára 2012, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline, rozsudkom č. k. 21S/59/2011-30 zo dňa 1. februára 2012, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0054/99/2011 zo dňa 18. júla 2011, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. P/0400/05/2010 zo dňa 17. januára 2011 - ktorým bola žalobcovi podľa ust. § 24 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, platného v rozhodnom čase (ďalej len „zák. č. 250/2007 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane spotrebiteľa“) uložená peňažná pokuta vo výške 1 000 € pre porušenie ust. § 4 ods. 1 písm. h/ citovaného zákona - tak, že žalobcovi pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa - v zmysle ktorého je predávajúci - poskytovateľ služby - správca bytových a nebytových priestorov povinný zabezpečiť poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie - keď kontrolami uskutočnenými v dňoch 13. októbra 2010 a 20. októbra 2010 bolo zistené, že nedodrжал svoju

povinnosť vyplývajúcu z ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov platného v rozhodnom čase (ďalej „zák. č. 182/1993 Z. z.“), podľa ktorého, ak správca končí svoju činnosť, je povinný 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti, predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu, vrátane vyúčtovania použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenia - tým, že si žalobca voči spotrebiteľom - vlastníkom bytov bytového domu X., S. nesplnil povinnosť najneskôr do 31. augusta 2009 predložiť vyúčtovanie použitia fondu prevádzky, údržby a opráv, ako aj úhrad za plnenia, nezabezpečil poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie - uložil žalobcovi peňažnú pokutu podľa ust. § 24 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. vo výške 500 € , ktorú mu uložil uhradiť do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia, priloženou poštovou poukážkou alebo príkazom na úhradu na v rozhodnutí uvedený účet. O trovách konania rozhodol krajský súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže nebol v konaní úspešný.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že v preskúmvanej veci bolo nesporné, že žalobca ako správca bytov nepredložil po ukončení správy do 31.8.2009 vlastníkom bytov a nebytových priestorov vyúčtovanie použitia fondu prevádzky, údržby a opráv ako aj úhrad za plnenia v zmysle § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z.

V súvislosti s hlavnou žalobnou námietkou žalobcu - či každé porušenie ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. je automaticky nezabezpečením poskytovania služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie, krajský súd obdobne ako žalovaný správny orgán uviedol, že žalobca bol sankcionovaný za to, že vyúčtovanie použitia fondov prevádzky, údržby a opráv ako aj úhrad za plnenia, nepredložil v stanovenej lehote do 31. augusta 2009, čo vyplýva priamo z ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z., kde je stanovená lehota najneskôršie ku dňu skončenia správy (31.8.2009), čo žalobca nesplnil. Stotožnil sa s konštatovaním žalovaného správneho orgánu, že v danom prípade ide o porušenie tzv. zákonnej povinnosti, pričom žalovaný vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu, keď bolo jasné za čo konkrétne bol žalobca sankcionovaný. V danom prípade bolo podľa názoru krajského súdu, postihnuté protiprávne konanie zo strany žalobcu, ktoré je výslovne stanovené v ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. v spojení s ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z., ktoré priamo ukladá žalobcovi ako poskytovateľovi služby povinnosť poskytovať služby spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie. Uviedol, že pod pojmom riadne použitie sa rozumie poskytnutie služieb v súlade s dohodnutými zmluvnými povinnosťami, ako aj zákonnými povinnosťami, to znamená, že žalobca bol povinný poskytovať svojim spotrebiteľom - vlastníkom bytov a nebytových priestorov služby súladné s uzavretými zmluvnými podmienkami a aj v súlade s ustanoveniami zák. č. 182/1993 Z. z., teda bol povinný si zároveň splniť aj povinnosti uvedené v ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. riadne. Úmyslom a zmyslom ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z. bolo obsiahnuť poskytnutie služieb v súlade aj s inými právnymi predpismi, čo bol aj prípad poskytovateľa služby, teda žalobcu v zmysle zák. č. 182/1993 Z. z. Podľa názoru krajského súdu, nakoľko bolo jednoznačne preukázané porušenie ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z., pretože nebolo sporné, že žalobca v stanovenej lehote neposkytol vlastníkom bytov vyúčtovanie fondu prevádzky, údržby a opráv ako aj úhrad za plnenia v lehote do 31. augusta 2009, tak nie je možné konštatovať, že žalobca poskytol služby riadnym spôsobom. Tvrdenie žalobcu o potrebe vyhodnotenia aj skutočností, ktoré žalobca pri ukončení správy vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov splnil, považoval krajský súd za neopodstatnené. Tvrdenie žalobcu o tom, že mohol účtovne uzavrieť prípady až ku koncu mesiaca t.j. ku dňu 31. august 2009 a že vlastne konal v záujme vlastníkov bytov, krajský súd vyhodnotil ako nepodstatné a účelové. Zdôraznil, že porušením špecifikovanej právnej povinnosti, žalobcom nedošlo k naplneniu cieľa sledovaného zákonnou úpravou v zák. č. 182/1993 Z. z. a to zabezpečiť nerušený a kontinuálny prechod správy bytového domu a takéto konanie nepovažoval súd za konanie v záujme vlastníkov v bytovom dome.

Krajský súd ako nepodstatnú vyhodnotil aj námietku žalobcu vo vzťahu k podnetu na vykonanie kontroly, nakoľko bolo spoľahlivo preukázané konkrétne porušenie žalobcu, a to vykonanými kontrolami zo strany kontrolórov SOI vo vzťahu k spotrebiteľom, a to vo vzťahu k vlastníkom bytov v bytovom dome na X. XXXX/XX S.

Pokiaľ žalobca namietal aj nedostatočné zdôvodnenie výšky uloženej pokuty, krajský súd aj túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, vzhľadom k tomu, že druhostupňový správny orgán prišlo k zníženiu výšky uloženej pokuty a aj dostatočne zdôvodnil, prečo pristúpil k jej uloženiu (zníženiu) z 1.000 € na 500 €. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že zníženie pokuty nebolo náležité zdôvodnené, práve naopak zastal názor, že žalovaný zvažil všetky hľadiská pri určení výšky pokuty v zmysle ust. § 24 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., a to charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/11/2011 a sp. zn. 6Sžo/126/2010, z ktorých vyplýva záver, že pri preskúvaní správnych rozhodnutí o uložení peňažnej sankcie, správny súd nepreskúma len zákonnosť použitia správnej úvahy, ale aj jej správnosť, keď môže dospieť k záveru, že o sankcii malo byť rozhodnuté inak. Konštatoval, že žalovaný svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca, z ktorého nijakým spôsobom nevybočil, svoje rozhodnutie dostatočne zdôvodnil, najmä z pohľadu prečo prišlo k zníženiu pokuty. Výšku pokuty považoval krajský súd za primeranú v spodnej hranici zákonnej sadzby. Záverom uviedol, že vo sfére žalobcu má uložená pokuta plniť úlohu výchovnú a aj represívnu a postihovať protiprávne konanie, preto je žiaduce, aby bola citeľná v majetkovej sfére páchatel'a deliktu. Pri pokute uloženej v zanedbateľnej výške zas nemožno predpokladať, že by splnila svoj účel.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Ako dôvod uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, je nedostatočne odôvodnené podľa kritérií uvedených v § 157 ods. 2 O.s.p., judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej „ústavný súd“) a právnych aktov EÚ, a preto je odvolacím súdom nepreskúmateľné.

Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa na zistený skutkový stav ustanovenie § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z. nesprávne aplikoval, resp. túto právnu normu nesprávne právne vyložil. Krajský súd vyhodnotil konanie žalobcu - keď nepredložil v lehote 30 dní pred skončením výkonu správy, najneskôr však v deň jej skončenia, vlastníkom bytov správu o svojej činnosti týkajúcej sa tohto domu a neodovzdal všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu vrátane vyúčtovania použitia fondu prevádzky, údržby a opráv týkajúcich sa domu a vyúčtovania úhrad za plnenia - skutkovo ako poskytovanie služby spôsobom, ktorý neumožňuje ich riadne použitie a toto konanie bez ďalšieho právne posúdil ako porušenie ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z. Podľa názoru žalobcu však vyššie citované ustanovenie nemá kogentný charakter, umožňuje širší výklad ako len výslovne formalistický, ku ktorému sa priklonil krajský súd bez posúdenia obsahovej stránky tohto ustanovenia, teda či v prejednávanej veci žalobca skutočne vykonal činnosť správcu spôsobom, ktorý neumožňuje ich riadne použitie, bez vyhodnotenia obsahovej stránky tohto ustanovenia v súvislosti so zisteným skutkovým stavom. Žalobca poukázal na to, že krajský súd mal z preskúmaného rozhodnutia preukázať, že žalovaný u žalobcu zistil snahu o splnenie si všetkých svojich povinností v súvislosti s ukončením správy bytového domu, toto skutkové zistenie však žiadnym spôsobom nevyhodnotil vo vzťahu k obsahovej stránke konania žalobcu. Nevyhodnotenie určitých skutkových zistení majúcej význam pre spravodlivé prejednanie veci je podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky považované za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010, ako i sp. zn. I. ÚS 226/03 je zjavné, že porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil. Žalobca teda zastal názor, že pokiaľ v súvislosti s ukončením správy domu vykonal pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome ďalšiu činnosť navyše, v každom prípade poskytol služby v súlade so záujmom vlastníkov bytov - spotrebiteľov, mať uzavreté účtovné prípady zo zmluvných vzťahov týkajúcich sa domu a vzťahujúcich sa na obdobie výkonu správy doterajšieho správcu. Krajský súd mal túto skutočnosť skutkovo a právne vyhodnotiť, čo neurobil a to ani minimálne vo vzťahu k obsahovej stránke povinnosti správcu poskytovať služby vlastníkom bytov riadne, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

Žalobca ďalej v odvolaní namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia, pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, a

to pre nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia podľa kritérií uvedených v § 157 ods. 2 O.s.p. , judikatúry ústavného súdu (ktorú aj citoval) a právnych aktov EÚ, čím malo dôjsť k odňatiu práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Poukázal na to, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné (napr. nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 236/06, I. ÚS 242/2007). Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nie je možné zistiť, z akých skutočností súd pri posúdení výšky uloženej pokuty vychádzal, z akých skutočností vyvodil, že žalovaný správny orgán napadnuté rozhodnutie náležite a v súlade so zákonom odôvodnil a že uloženie pokuty práve vo výške 500 € je vzhľadom na zistený skutkový stav primerané. Už v samotnej žalobe žalobca poukázal na to, že v rozhodnutí žalovaného jednoznačne absentovalo posúdenie stupňa závažnosti protiprávneho konania žalobcu, posúdenie následkov porušenia právnej povinnosti, posúdenie miery ohrozenia práv spotrebiteľa a ako vyššie zistené porušenie práva doterajším správcom pociťuje samotný spotrebiteľ, najmä pokiaľ žalobca ako doterajší správca riadne ukončil všetky účtovné operácie včítane kontroly a vyplatenia dodávateľských faktúr a ukončenia všetkých zmluvných záväzkov vzťahujúcich sa k domu a že k neskoršiemu vyplateniu fondu prevádzky, údržby a opráv nedošlo svojvoľne, ale v dôsledku vykonania nevyhnutných účtovných operácií s jednotlivými dodávateľmi energií vzťahujúcimi sa k domu. Právny záver krajského súdu spočívajúci v tom, že žalovaný svoje rozhodnutie, pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, dostatočne zdôvodnil a zväžil všetky hľadiská pri určení výšky pokuty v zmysle ust. § 24 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., nemá oporu v napadnutom rozhodnutí, ktoré podliehalo súdnemu prieskumu.

Na základe vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/59/2011-30 zo dňa 1. februára 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, respektíve, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/59/2011-30 zo dňa 1. februára 2012 zmenil, tak, že rozhodnutia správnych orgánov zruší a zaviazá žalovaného na náhradu trov konania žalobcu vo výške 663 € spočívajúcich v trovách prvostupňového ako aj odvolacieho konania, ktoré v rámci odvolania presne vyčíslil.

Žalovaný vo svojom písomnom stanovisku k podanému odvolaniu uviedol, že trvá na svojich vyjadreniach prezentovaných jednak vo svojom druhostupňovom rozhodnutí, ako aj vo vyjadrení k žalobe. K námietke žalobcu ohľadne posúdenia konania žalobcu ako porušenia ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z. uviedol, že pre porušenie citovaného ustanovenia postačuje, ak sa zistí, že predávajúci, ktorým bol v danom prípade žalobca, nevytvoril podmienky na poskytovanie služby zákonom požadovaným spôsobom vyplývajúcim vzhľadom na charakter predmetnej služby zo zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Zmluva o výkone správy, ktorú žalobca uzavrel s vlastníckmi bytov a nebytových priestorov označená pod č. 52/2001 z 2. apríla 2001 je spotrebiteľskou zmluvou, vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov ako spotrebiteľom vystupoval žalobca v pozícii poskytovateľa služby (ust. § 2 písm. b/ bod 1 zák. o ochrane spotrebiteľa v spojení s ust. § 2 písm. i/ V tejto súvislosti vznikajú žalobcovi ako poskytovateľovi uvedenej služby povinnosti vyplývajúce z ust. § 4 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, okrem iného aj povinnosti poskytovať služby spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie. V prípade poskytnutia služby podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov musí táto služba byť súladná aj s ust. tohto zákona. Žalobca vlastníkom bytov a nebytových priestorov predmetného bytového domu pri skončení svojej činnosti v zmysle ust. § 8a ods. 2 zák. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, nepredložil najneskôr do 31. augusta 2009 správu o svojej činnosti týkajúcu sa predmetného bytového domu a vyúčtovanie použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenia, teda túto svoju povinnosť porušil tým, že ju nesplnil riadne a včas. Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcu, že prevodom zostatku finančných prostriedkov mal vykonať pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome na X. v S. ďalšiu prácu naviac, pretože zo strany žalobcu išlo len o splnenie si povinnosti ustanovenej zákonom (previesť zostatok majetku vlastníkov na účtoch v banke na účty nového správcu alebo spoločenstva).

V súvislosti s výškou uloženej pokuty žalovaný trval na svojom odôvodnení, ktoré považoval za dostatočné. Taktiež mal za to, že krajský súd sa s námietkou žalobcu, týkajúcou sa výšky uloženej pokuty, dostatočne a vyčerpávajúco vysporiadal. Podľa názoru žalovaného rozsudok krajského súdu bol vydaný na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu, v súlade s platnými právnymi

predpismi, na základe správneho právneho posúdenia, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom v rozhodnom čase, Slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov 1), (aj zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov).

Podľa ust. § 1 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, platnom v rozhodnom čase, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

Podľa ust. § 2 písm. b/ bod 1 zák. č. 250/2007 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby, alebo jeho splnomocnenec.

Podľa ust. § 2 písm. i/ zák. č. 250/2007 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie službou akákoľvek činnosť alebo výkon, ktorý je ponúkaný spotrebiteľovi odplatne alebo bezodplatne s výnimkou činností upravených osobitnými predpismi, 5) nad ktorými vykonávajú dozor profesijné komory alebo iné orgány štátnej správy, ako sú uvedené v § 19.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z., predávajúci je povinný zabezpečiť predaj výrobkov a poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie.

Podľa ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, správca je povinný najneskôr do 31. mája nasledujúceho roka predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome správu o svojej činnosti za predchádzajúci rok týkajúcej sa domu, najmä o finančnom hospodárení domu, o stave spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, ako aj o iných významných skutočnostiach, ktoré súvisia so správou domu. Zároveň je povinný vykonať vyúčtovanie použitia fondu prevádzky, údržby a opráv, úhrad za plnenia rozúčtované na jednotlivé byty a nebytové priestory v dome. Ak správca končí svoju činnosť, je povinný 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti, predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome správu o svojej činnosti týkajúcej sa tohto domu a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu vrátane vyúčtovania použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenia. Zároveň je povinný previesť zostatok majetku vlastníkov na účtoch v banke na účty nového správcu alebo spoločenstva.

Podľa ust. § 24 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z., za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa 28) uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000 Sk; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 5 000 000 Sk.

Podľa ust. § 24 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

Podľa ust. § 27 zák. č. 250/2007 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 29) okrem § 20 ods. 3 písm. e/ až h/ a § 21 a § 26a.

Podľa ust. § 46 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že dňa 13. októbra 2010 a 26. októbra 2010 vykonali inšpektori Slovenského obchodnej inšpekcie v sídle žalobcu kontrolu za účelom preverenia podnetu vlastníčky bytu č. X na ul. X. XXXX/XX, S., zaevidovanú pod č. R.. Z inšpekčného záznamu vyhotoveného z kontroly žalovaného u žalobcu vyplýva záver o tom, že správca si pri ukončení svojej činnosti splnil povinnosť a predložil vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome správu o svojej činnosti týkajúcej sa tohto domu a odovzdal všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu, vrátane vyúčtovania použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenie. Zároveň previedol zostatok majetku vlastníkov z účtov v banke na účty nového správcu. Správca však nedodržiaval lehotu pri predložení uvedených dokumentov, ktorá mu vyplýva zo zák. č. 182/1993 Z. z. a to do 30 dní pred skončením správy, najneskôr v deň skončenia činnosti.

Žalovaný listom zo dňa 13. decembra 2010, č. P/0400/05/2010 oznámil žalobcovi začatie správneho konania za zistené porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa tým, že si nesplnil svoju povinnosť v zmysle ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. a v tam stanovenej lehote (riadnej ako i náhradnej) nepredložil „Vyúčtovanie použitia fondu prevádzky, údržby a opráv ako aj úhrad za plnenia“ v lehote najneskôr do 31. augusta 2009.

Slovenská obchodná inšpekcia ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 17. januára 2011 č. P/0400/05/2010 uložila žalobcovi pokutu vo výške 1 000 € pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa ust. § 4 ods. 1 písm. h/ v zmysle, ktorého predávajúci - poskytovateľ služby - správca bytov a nebytových priestorov je povinný zabezpečiť poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne vykonávanie, keď kontrolami dňa 13. októbra 2010 a dňa 26. októbra 2010 bolo zistené, že poskytovateľ služieb - správca bytov nedodržiaval svoje povinnosti vyplývajúce z ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z., nakoľko v zmysle uvedeného ustanovenia, ak správca končí svoju činnosť je povinný do 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti odovzdať vlastníkom bytov a nebytových priestorov všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu, vrátane vyúčtovania použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenia, čo predávajúci - správca bytov si voči spotrebiteľom - vlastníkom bytov bytového domu, X. XXXX/XX, S. - v zákonom stanovenej lehote najneskôr do 31. augusta 2009 nesplnil, a tým nezabezpečil poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne vykonávanie.

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 18. júla 2011, č. SK/0054/99/2011, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmenil tak, že žalobcovi pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z., v zmysle ktorého je predávajúci - poskytovateľ služby - správca bytových a nebytových priestorov povinný zabezpečiť poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie, keď kontrolami uskutočnenými v dňoch 13. októbra 2010 a 26. októbra 2010 bolo zistené, že účastník konania nedodržiaval svoju povinnosť vyplývajúcu z ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. podľa ktorého, ak správca končí svoju činnosť, je povinný 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti, predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu, vrátane vyúčtovania použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenia. Tým, že si účastník konania voči spotrebiteľom - vlastníkom bytov bytového domu X. XXXX/XX, S. nesplnil povinnosť najneskôr do 31.8.2009

predložiť vyúčtovanie použitia fondu prevádzky, údržby a opráv, ako aj úhrad za plnenia, nezabezpečil poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie, mu uložil peňažnú pokutu podľa ust. § 24 ods. 1 zák.č. 250/2007 Z. z. vo výške 500 €. Preskúmanie uvedeného rozhodnutia je predmetom tohto konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu ako i administratívnym spisom dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku krajského súdu, ktorým žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Medzi účastníkmi nebol sporný skutočný stav, ktorý bol aj podľa názoru odvolacieho súdu náležite správnym orgánom zistený, ale spornou bola správnosť právneho posúdenia veci krajským súdom, keď sa stotožnil s konštatovaním správneho orgánu, že v danom prípade došlo k porušeniu tzv. zákonnej povinnosti, keď bolo postihnuté protiprávne konanie zo strany žalobcu, ktoré je výslovne stanovené v ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. v spojení s ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z., ktoré priamo ukladá žalobcovi ako poskytovateľovi služby, povinnosť poskytovať služby spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie. So žalobcovou námietkou ohľadne nesprávnej aplikácie ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z. na zistený skutkový stav resp. jej nesprávneho výkladu sa odvolací súd nestotožnil a nepovažoval ju za dôvodnú. V uvedenom poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý dospel k záveru, že nakoľko porušenie ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. bolo jednoznačne preukázané - keď žalobca v stanovenej lehote neposkytol vlastníkom bytov vyúčtovanie fondu prevádzky a údržby a opráv ako aj úhradu za plnenia v lehote do 31. augusta 2009 - tak nemožno konštatovať, že žalobca poskytol služby riadnym spôsobom. Citované ustanovenie nemožno podľa názoru odvolacieho súdu interpretovať tak extenzívne a priložiť mu širší význam než je jeho rozsah významu, tak ako sa o to snaží žalobca, a tým dospieť k záveru, že žalobca tým, že si splnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona, i keď oneskorene, vlastne žiadnu svoju zákonnú povinnosť neporušil. Žalobca nesporne porušil svoju zákonnú povinnosť tým, že nepredložil vlastníkom bytov vyúčtovanie fondu prevádzky, údržby a opráv, ako aj úhrad za plnenia v zákonnej lehote do 31. augusta 2009. Skutočnosť, že si uvedené povinnosti síce splnil, aj podľa názoru odvolacieho súdu, nemôže mať vplyv na skutkové okolnosti a ich právne posúdenie o zmeškaní zákonom stanovenej lehoty. Z uvedeného dôvodu sa aj poukazovanie žalobcu na porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie javí ako právne irelevantné. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že v súlade so stabilizovanou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (III. ÚS SR 348/2006, IV. ÚS 77/02), má každý právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon a súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Podľa názoru odvolacieho súdu v predmetnej veci nemožno dospieť k záveru o tom, že by správny orgán, ako i krajský súd vybočili zo štandardov výkladu práva, resp., že by sa zo strany správnych orgánov jednalo o nepredvídateľnú interpretačnú svojvôľu.

Odvolací súd tiež ďalšiu námietku žalobcu, týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, keď uviedol, že mu nie je zrejmé z akých skutočností súd pri posúdení výšky uloženej pokuty vychádzal, nepovažoval za dôvodnú. Odvolací súd považoval napadnutý rozsudok v tejto časti za dostatočne odôvodnený, keď krajský súd uviedol, že žalovaný zvážil všetky hľadiská pri určení výšky pokuty v zmysle ust. § 24 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., a to charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia a nezistil, že by zníženie pokuty nebolo dostatočne zdôvodnené. V tejto časti poukazuje odvolací súd na časť odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, týkajúceho sa dôvodov pre ktoré bola pokuta znížená, ako aj na zdôvodnenie výšky takto uloženej pokuty, ktoré tiež považuje za dostatočné. Okrem iného krajský súd ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia správne poukázal na to, že ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu ako zákonom dovoľeného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami tohto logického uvažovania a teda, nezistil, že by správny orgán vybočil z takto stanovených rámcov. Preto krajský súd ani nemohol v tejto súvislosti

uvádzať skutočnosti, ktoré ho viedli k záveru o tom, že výška uloženej pokuty je vzhľadom na okolnosti primeraná, nakoľko určenie výšky pokuty je vecou správnej úvahy správneho orgánu a súd preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (ust. § 245 ods. 2 O.s.p.), pričom nemôže do tejto úvahy, pokiaľ je v súlade so zákonom zasahovať.

Nemožno súhlasiť ani s tým, že by rozhodnutie žalovaného neobsahovalo posúdenie stupňa závažnosti a následkov porušenia právnej povinnosti, keď zo samotného rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je predmetom prieskumu vyplýva, že nerešpektovaním povinnosti správcu pri ukončení jeho činnosti bolo porušené ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z., čím neboli poskytnuté služby spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie. Účel sledovaný zákonom vyjadrený v ust. § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého má každý spotrebiteľ okrem iného právo na informácie a na ochranu svojich ekonomických záujmov, nebol v zákonom požadovanej miere a úrovni dosiahnutý. Žalobca bol povinný dodržiavať všetky zákonom stanovené podmienky poskytovania služieb, za dodržiavanie, ktorých zodpovedá objektívne, teda bez ohľadu na akékoľvek okolnosti, ktoré spôsobili ich porušenie. Ďalej je zrejmé, že správny orgán nezistil žiadne konkrétne poškodenie spotrebiteľov, v opačnom prípade by výška postihu bola ešte podstatne vyššia.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že v súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu. Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď pri nedostatku relevantných žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi, ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.